

Dana,
Hlavatá

*Mileneec
na úver*

MARENČIN PT

*Mojim skvelým dlhoročným
priateľom, pre ktorých som tu
v ktorúkoľvek dennú i nočnú hodinu,
rovnako ako oni pre mňa – s veľkou
vďakou za to, že sú
– Evičkám Devečkovým,
Lidke a Peťovi Trokanovcom,
Olinke a Jankovi Kubaským.*

Dana Hlavatá
MILENEC NA ÚVER

MARENČIN PT

© Dana Hlavatá, 2012
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mikina Dimunová, 2012
Design © Marta Blehová, 2012
Jazyková úprava Katarína Vilhanová
317. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-169-0 (brož.)

ISBN 978-80-8114-227-7 (ePub)

Drobná blondínka so sukňou siahajúcou kúsok nad kolená sa nahla k regálu so zeleninou. Pred dvoma mesiacmi, keď odpovedala na zoznamovací inzerát, si predsavzala, že s blížiacimi sa abrahámovinami na sebe zapracuje. Ku kaderníkovi chodila celé roky, kozmetický salón navštívila dvakrát za tri mesiace, obliekala sa podľa toho, čo jej pristalo, a nie, čo sa nosilo, maľovala sa od puberty. Ani smeti by nešla vyhodiť bez toho, aby nebola nalíčená. Dáma v rokoch, pomyslel by si jeden, ale zachovalá, ktorá netúži po inom, len si usporiadať život po tom všetkom, čo sa jej stalo. Nie je nič otravnejšie, ako keď človek zostane sám. Ale ona svoj život zmení. Od základu. A začala na tom pracovať krátko po tom, ako doopatrovala manžela Franka, s kto-

rým prežila pár rokov v absolútnej nude. Po tom, čo ho skolila mozgová príhoda, to s ním bolo ešte ťažšie. Ale starala sa o neho do poslednej chvíle, za to sa musela sama pochváliť. Fakt, že jeho dve dcéry z prvého manželstva ju za to nevynášali do nebies, ju neprekvapoval. Tolerovali ju, ale po každom ich stretnutí akoby sa otriasla z mrazivej spršky. Kým kvapky chladu dopadli na jej hlavu, cestou zamrzli. Nikdy pre ne nebola iné ako cudzinka. Votrelec. No nič, všetkému je koniec. Treba urobiť hrubú čiaru a začať po novom. A kde inde ako tam, kde kedysi skončila? Človek sa vždy vracia ku koreňom. Najvyšší čas, že to vzala do svojich rúk. Nevidela nič zlé na tom, že pôjde šťastiu v ústrety a odpovie na inzerát v časopise, ktorý mal ešte aj po rokoch svojich čitateľov. Potrebovala ozaj dosť času, ale hrubá čiara, ktorá sa jej bude čoraz viac vzdávať, jej len pripomenie, čo kedysi prežila. Myš-

lienka ohlásiť sa prvému manželovi bola spontánna, aj keď nepochopiteľná. Odkedy odišla do Švajčiarska, nič o ňom nepočula. Alica Krátka, ktorá si už po druhý raz zobrala späť svoje dievčenské meno, pristúpila k pultu s cereálnymi výrobkami. Potlačila nákupný vozík o pár centimetrov doľava a keď si nasadila okuliare, aby si prečítala zloženie sušienok, zazvonil jej mobil. Neznáme číslo, prečítala si, kým stlačila zelené tlačidlo na mobile.

– Pani Krátka? Tu je Anna Kamenistá,
– v mobile nastalo ticho.

– Haló, počujeme sa, pani Kamenistá? – spýtala sa Alica a podvedome si zahrabla do krátkych blondých vlasov po pleciah. Z napätého sústredenia prižmúrila sivé oči a chytila sa nákupného vozíka. Meno volajúcej ženy jej nič nehovorilo.

– Vy ste odpovedali na inzerát Mira Morvana?

Alica Krátka sa snažila prehltnúť

slinu, ktorá jej uviazla v krku. Prvá myšlienka, ktorá jej napadla, bola, že volá manželka človeka, ktorý si dal zoznamovací inzerát. A teraz jej vyškľibe vlasy alebo ju aspoň prefacká za to, že jej chce prebrať muža. Miro Morvan sa asi ešte ani nerozviedol a už si hľadá náhradu, prebleslo jej myslou. A možno je to chlap, ktorý nerobí iné, len z dlhej chvíle naháňa sukne, aby si aj v pokročilejšom veku dokázal, že je stále o čo stáť. Začalo sa jej čkať. Nenávidela to. Štikútanie niekedy pretrvalo dlhé minúty. Stačilo, aby znervóznela, a už sa prihlásilo o slovo.

– Áno, – priškrtene priznala a hánky rúk, ktorými sa chytila vozíka, akoby pred sebou tlačila dolu svahom detský kočík, v snahe ukorigovať ho jej obeleli. Očakávala úder, spŕšku nadávok, vyhrážok od ženy, ktorá prišla mužovi na to, že si podáva zoznamovacie inzeráty. Zase niekomu naletela a teraz si to ešte aj odskáče. V duchu poľutovala

ženu, ktorá jej zavolala. Nemenej jej bolo ľúto samej seba.

– Napísali ste mu krásny, dojemný list, – povedala žena a z jej hlasu nebolo cítiť byľku irónie, – prečítala som si ho celý. Som si istá, že by ste ho urobili šťastným.

– Áno, – Alica Krátka sa snažila zotrieť mlčanie, ktoré nastalo v mobile, – mrzí ma, ak som spôsobila nejaké problémy, – dostala zo seba.

– Aj mňa to všetko mrzí. Nesmierne ma to bolí, – žena sa rozplakala a Alica si pritisla mobil silnejšie k uchu, – škoda, že ten váš list prišiel až na druhý deň.

Alica Krátka nechápala. Nemala odvahu spýtať sa, aký deň má žena s mäkkým hlasom na mysli. Zovretie rúk povolilo. Alica šibla pohľadom po guľatom kalerábe, po ktorom sa načiahla, aby ho vytiahla spomedzi ďalších dvoch tuctov.

– Miro mohol začať žiť. Po tom, čo sa

s ním Margita rozviedla, mi trvalo dlho, kým som ho nahovorila, aby sa zoznámil s nejakou ženou. To ja som za neho podala zoznamovací inzerát. Vedel o tom a súhlasil. Prišlo mu päť odpovedí, ale tá vaša... tá bola najkrajšia... určite by ste si rozumeli. Bol to skvelý človek, – povedala Anna Kamenistá, žena, ktorá sa takto predstavila. Alica držala vo vzduchu kaleráb za dlhé listy, pozorne ju počúvajúc.

– Ďakujem, – povedala. Vo chvíli, keď chcela zeleninu vložiť do nákupného vozíka, žena v mobile vzlykla.

– Môj brat Miro... si vzal život... deň predtým, ako dorazil váš list... sa obesil... keby ho váš list zastihol, ešte tu mohol byť... – mobil onemel a Alica Krátka pustila kaleráb na zem. Zostala stáť, oči doširoka otvorené, a v tej chvíli sa jej zdalo, že sa zatriasla zem.

– Ty krava, čo tu stojíš? Čo zavadziaš v ceste?! – ozvalo sa jej za chrbtom a keď niekto vzápätí prudko drgol do

jej nákupného košíka svojím vozíkom, ani sa na neho neobzrela. Štikúvalo sa jej tak, až strácala dych. A keď sa snažila zachytiť okraja regálu so zeleninou, prepravku strhla so sebou.

* * *

Deň ako stvorený pre bláznov, pomyslel si poručík Emil Hrabko, keď periférne vnímal bubnovanie dažďových kvapiek za oknom a snažil sa čítať správu svojho kolegu. Pretrel si oko, ktorým mu neustále pošklbávalo, a keď ani to nepomáhalo, pritlačil si viečko hrubým palcom. Tmu ako v tuneli mu presvetlili drobulinké bodky, ktoré sa mu rozprúchli, zanechávajúc za sebou dlhé vlásoknice. Tikanie po chvíli ustalo. Otvoril oči, zaklipkal nimi a nabral vzduch do úst. Líca, do ktorých polovice mu siahali ryšavé bokombrady, aké sa roky nenosia, sa mu naduli, aby v okamihu, keď sa z rušnej ulice ozval

škrípota brzd električky, splasli. Vyfúkol vzduch a vyskočil zo stoličky. Cez slabouťesnené okná policajnej stanice bolo počuť huriavku. Tušil za ním zvedavcov, ktorí si určite ťukajú na čelo. V nemom úžase s obavami krúčia hlavami nad nejakou starenkou, ktorá si je istá, že krížiky na chrbte ju oprávňujú prejsť cez cestu bez toho, aby sa ohliadla. Je jedno, že nie je na priechode. Spomenul si na svojho otca, ktorého, keď bol mladší, takmer zrazilo auto. Otec vstúpil na vozovku, nepozrel sa na ľavú ani na pravú stranu, ignorujúc škrípanie brzd a trúbenie áut. Keď ho syn napomenul, otec len nechápavo pokrútil hlavou a so slovami, veď ma šofér vidí, prechádzal cez cestu vždy rovnako. Robil by to možno, kým by žil, keby nebol skončil po chybnom kroku na stavbe rodinného domu v nemocnici so zlomenými rebrami a špirálovitou fraktúrou stehennej kosti ani nie dva týždne po tom, čo s vtedy maturujúcim

Emilom prechádzal cez frekventovanú cestu, aj keď to bolo natesno. So synom sa riadne pohádali. Otec si, keď mu pribudli roky, prechádzanie cez vozovku vysvetľoval svojsky. Prečo by vodič nemal dať prednosť chodcovi, keď vidí jeho sivé vlasy a zhrbený chrbát, spomenul si poručík Emil Hrabko na argumenty svojho nebohého otca, ktorého napokon skolila ťažká choroba. Podišiel k oknu a zahnal obraz otca. Keď uvidel hlúčik ľudí a mladíka, ktorý len rukou ukazoval, že je všetko v poriadku, s uľahčením si vzdychol. Chvalabohu, žiadny samovrah, čo by sa ponáhlal hrobárovi na lopatu, povedal si a zaumienil si, že bude tlačiť na svojho nadriadeného, aby konečne podporil jeho návrh na osadenie plastových okien do kancelárií. Pre celé oddelenie. V hluku, ktorý stále rozptyľuje, sa nedá sústrediť, nieto pracovať. Ak zatvorí okno, v lete sa v kancelárii môžu zadusiť. Úplne najlepšie by bolo, keby sa len roky nevy-

hrážali, že to už počká, veď čoskoro sa budú sťahovať. Nedbal by, keby to bolo na opačný koniec mesta, len nech majú modernejšiu budovu s lepším vybavením. Možno to jeho mladších kolegov neruší, no on, rovnako ako doma, už potrebuje väčší pokoj. Na všetko. Keď sa mu však v mysli vynoril obraz jeho nadriadeného, zapochyboval, že by ten čosi vybavil. Ak nemusel, ak ho netlačili, nikdy neurobil nič z vlastnej iniciatívy. Nič, čo by bolo trňom v oku. Nechcel na seba upozorňovať. Robil všetko pre to, aby sa zapáčil tým, ktorí rozhodovali o jeho osobnom ohodnotení a služobnom postupe. Poručík si spomenul na situáciu, keď sa kedysi ich rodiny priatelili. Vtedy boli obaja na kriminálke nováčikmi. Počas predĺženého víkendu si odskočili do chatovej oblasti na Repište pri Sklených Tepliciach. Na huby sa vybrali o piatej ráno. Jeho terajší šéf s manželkou Irenou, drobnou nosaňou, ktorá podnes

deň nosí tenké blond vlasy spletené do cibulky na temene hlavy. Svojho manžela obdivovala, bola mu oddaná a každé jeho slovo vnímala ako božie. Zelenými očkami, úzkymi ako ryžové zrnká, neustále sledovala svojho muža, aby mu bola naporúdzi dvadsaťštyri hodín denne. Považovala ho za hrdinu, za muža činu, ktorý sa nikdy ničoho nezľakne, so všetkým si poradí a okolie ho má, rovnako ako ona, v neskonalej úcte. Patrične sa tak správal, aj keď jeho praktiky boli Hrabkovi od začiatku proti srsti. Krikom a arogantným správaním si kompenzoval to, čo v ňom nebolo a ani rokmi to nedokázal získať. Keď zo dve hodiny zbierali dubáky, masliaky a kozáky a priblížili sa na okraj lesa, odkiaľ bol výhľad na kopček s pastvinou, Irena, manželka jeho vtedajšieho kolegu, zdúpnela. Prstom ukázala na kopec, kde sa pásli ovce. Bača sedel na zadku, paličkou sa šparchal v zemi. Nevšimal si obrovské psisko, ktoré strá-

žilo ovce a štekalo ako zmyslov zbavené. Nevenoval mu pozornosť ani vtedy, keď sa pes odrazu rozbehol a rútil sa dolu kopcom rovno proti trojici hubárov. Kým Irena vrástla od preľaknutia do zeme, jej manžel, ktorý mal okolo bedier opásanú mikinu kanárikovožltej farby, vytreštil oči. Irena vykrikla, keď sa so štekotom a ušami plápolajúcimi vo vzduchu blížilo azda sedemdesiatkilové psisko. Očami šibla po manželovi, svojom hrdinovi. Ten na ňu celkom zabudol. Pustil sa vnohy. A na zem pustil aj košík s hubami. Bežal, čo mu kondička stačila. Za svojou kričiacou ženou sa ani neobzrel. Emil Hrabko ešte aj teraz v duchu videl, ako sa jeho dnes nadriadenému zošuchla z pása mikina a zamotali sa mu do nej nohy. Zreval a keď padol do malinčia, nebolo vidieť nič, len žltú guču, ktorá vo franforcoch lietala vo vzduchu. Pousmial sa a pobavené ťukol prstom o stôl. Vstal. Otočil sa k dverám, v ktorých sa objavil jeho

mladší kolega Marián Černý. Zavalitý, vysoký mladý muž s pivným bruškom, ktorému blondavé vlasy neposlušne postávali na drobnej tvári. Aj teraz poručík Hrabko v čokoládových očiach čítal jeho pobavenie. Mal ho rád. Kto by aj nemal rád človeka, ktorý má vytetovaný úsmev na perách? Zvyčajne dobre naladený Marián Černý dokázal nakaziť správaním alebo len tým, ako sa vedel zhovievavo nad všetkým usmievať, svoje okolie. O jeho smiechu nehovoriac.

– Tak čo, šéfe, čo je nové? Čo sa dialo, kým som tu nebol? – spýtal sa, sadajúc si k svojmu pracovnému stolu. Ani nevyčkal na odpoveď. Naklonil sa dopredu ponad stôl a nadvihol obrvy, – ozaj, tie topánky som si kúpil. Musím ich roztlačiť, ľavá ma omína. Ozaj, šéfe, vedeli ste o tom, že niektorí ľudia majú jednu časť tela väčšiu? Teda, nie väčšiu, ale povedzme ľavú nohu nemajú rovnakú ako pravú? Nemyslím opačne

zatočenú, chápete, ale... – odsunul sa na kolieskach stoličky a vyložil si nohy na stôl. Hrabko nereagoval. Topánky ho vôbec nezaujímali. Černý to postrehol a zasekol sa v polovici vety, civejúc na staršieho kolegu.

– A čo také by si chcel, keď si bol preč sotva hodinu, – zamrmlal Hrabko. Zatvoril okno a sadol si oproti kolegovi. Černý si zložil nohy zo stola a zasunul sa stoličkou. Ťukol do počítača. Monitor, na ktorom bola doposiaľ šetriaca obrazovka, sa rozsvietil a na ploche sa objavilo množstvo ikoniek.

– Hovorí sa tomu, šéfe, ticho pred búrkou. Dajte na mňa, ja to cítim v kostiach. Ozaj, videli ste toho blázna, čo skoro vletel pod električku? Ja neviem, kam sa tí ľudia ponáhľajú. Do dôchodku ďaleko, do márnice na skok, či čo? – zamrmlal, nečakajúc na odpoveď, a vzal si do rúk jeden z plejády papierov, ktoré mu križovali celý stôl. Hrabko sa vždy čudoval, ako sa vyzná v tom

bordeli. Černý sklonil hlavu nad formuláre, ktoré sa chystal vyplňať.

– Ako kto, – vážne poznamenal Hrabko, ale Černý si ho už nevšimal. „Asi fakt starnem,“ pomyslel si Hrabko a kradmo pozrel na mladšieho kolegu, ktorý so sklonenou hlavou vyplňal hlásenie. Končekom jazyka si prešiel po suchých perách. „Toho by nerozhádzal ani ručný granát,“ dumal Hrabko a pousmial sa. Mladší kolega sa mu páčil od prvého okamihu. Priamy pohľad, priamy človek. Aj keď sa ledva zmestil do dverí, mal dušu dieťaťa. Hravý, húževnatý, dôsledný, empatický, jednoducho mizantrop, ktorý sa, ako sa spočiatku zdalo, na prácu vyšetrovateľa s takou dušou a zmýšľaním nehodí. Hrabka však za krátky čas presvedčil o opaku. Černý akoby vedel klamať telom. Oblafoľ aj takých kumpánov, na ktorých by si iný popálil prsty. „Tomu chlapcovi to páli,“ pomyslel si poručík Hrabko po pár týždňoch, ako mu Černého pridělili

do tímu. Aj teraz ho očkom pozoroval. Mal pocit, že sleduje svojho mladšieho brata alebo syna. Marián Černý sa prednedávnom oženil. Bol mu aj na svadbe a bol veľmi rád, že jeho kolega si našiel také milé žieňa. Pár mesiacov po svadbe sa mu ako prvému v práci zdôveril, že čakajú dieťa, že sa stane otcom. S manželkou netušili, či to bude chlapec alebo dievča. Nechceli to vedieť. Lekára požiadali, aby im pohlavie neprezrádzal. Bavila ich spoločná hra so ženou, ktorú nazvali päťdesiat na päťdesiat. Celé mesiace si vyplňali dohadovaním o tom, či to bude malá Ema alebo Dávid. Bolo mu jasné, že nech by to bolo čokoľvek, dôležité je, aby bolo dieťaťko zdravé.

– Šéfe, tak si predstavte, – Marián Černý ani len nezodvihol hlavu od stola, – že Maruška si to rozmyslela s tou Emou, – povedal, akoby čítal svojmu nadriadenému myšlienky. Ten si strčil pero medzi ukazovák a prostredník

a hore-dole ním šťukal. – Chce, aby sa dievčatko volalo Matilda. Poviem vám, najprv sa mi to vôbec nezhováralo. Trval som na tom, aby mi vysvetlila, prečo práve Matilda, veď také meno sa v našej ani v jej rodine nevyskytuje. A ona mi vraví, že predsa viem, ako veľmi rada číta Roalda Dahla. A vraj jedna z jeho detských knižiek má názov Matilda. A je o dievčatku, ktoré... – Hrabko vypustil Černého, ktorý rozprával a rozprával. Až keď zodvihol hlavu, všimol si, že jeho šéf nad niečím dumá, že ho vôbec nepočúva.

– Šéfe, ale veď vy máte zapnuté obtekanie! Vy ma vôbec nepočúvate!

Emil Hrabko mu chcel povedať, že jemu by sa ešte väčšmi ako Ema či Matilda páčilo meno Esterka. Je to židovské meno, ale hneď si uvedomil, že jeho mladší kolega v radostnom očakávaní by za Ester videl slovo ester, čo v chemickom ponímaní znamená deriváty organických kyselín a alkoholov

používaných napríklad ako rozpúšťadlá. Profesionálna deformácia sa už zjavne dotkla aj Mariána Černého, tým si bol Hrabko istý. A istý si bol aj tým, že on nikdy žiadnu dcéru nemal. Teda o žiadnej nevedel. Jediné dievčatá v ich rodine boli sestrine dcéry a jeho netere. Vo chvíli, keď mu v hlave naskočila predstava jeho osem- a dvanásťročnej neterky, zazvonil telefón. Pohľady mužov sa v jedinom okamihu stretli. Po slúchadle nakoniec siahol poručík Hrabko, ktorému Černý gestom naznačil, že má prednosť. Uškrnul sa pri tom a jeho šéf sa mu ani nemusel pozrieť na pery, pomedzi ktoré celkom iste zašepelil: „Ste starší, šéfe, máte prednosť.“ Zostal však visieť pohľadom na Hrabkovi. Pošúchal si nos a nozdry sa mu rozšírili. Vtiahol do seba vzduch.

– Polícia. Počúvam.

V telefónnom slúchadle bolo ticho. Hrabko si pomyslel, že volajúci zložil, lebo si to rozmyslel, alebo to bol jed-

noducho omyl či decká, ktoré nemajú čo robiť, keď nie sú rodičia doma, tak vymýšľajú pestvá. Keď sa nik neprihlásil a chcel zložiť slúchadlo, začul v ňom praskanie a hlboké nadýchnutie. Uchopil slúchadlo pevnejšie do dlane, akoby mu to malo pomôcť lepšie počuť. Jediné, čo začul, bol prerývaný dych. No jasné, zase sa nejaké nepodarené decká zabávajú. Len aby ich to neskôr nemrzelo. Ani netušia, aké jednoduché je zistiť, odkiaľ volajú. Predstavil si zúfalých rodičov, ktorí si po tom, ako boli presvedčení, že dobre vychovali svoje geniálne deti, tlčú hlavu o múr. Presviedčajú iných, že to bolo po prvý raz a už nikdy sa to opakovať nebude. Sami na to dohliadnu. Aké naivné.

– Haló? Počujeme sa? – poručík Hrabko poťukal po membráne slúchadla a pohľadom zaletel k Černému, ktorý mu stále visel na perách. Hrabko mu naznačil, že tam ktosi je, len sa nehlási. Pantomimická hra prstov a rúk donú-

tila Černého prisadnúť si k svojmu staršiemu kolegovi. Obaja natrčali uši. Keby ich niekto takto pristihol, určite by sa neubránil úškrnu. Hrabko natrčil slúchadlo tak, aby aj Černý počul skrátenej a prerývaný dych plný obáv. Bola to žena. Zjavne váhala, či sa má ozvať. Bála sa a potrebovala nabrať odvahy. Hrabko jej chcel dopriať čas.

– Pani, ja vás počúvam. Ohláste sa, prosím. Potrebuje pomoc? – spýtal sa, snažiac sa použiť príjemný tón v hlase, a pozrel na kolegu. Slúchadlo odrazu onemelo. Černý sa odtiahol od Hrabka, akoby to bol vzdal. Hrabko si pritisol slúchadlo k uchu. – Pani, počujete ma? Povedzte mi meno, vaše meno. A... a prečo voláte? Stalo sa niečo? Haló, no tak...

– Zložila? – spýtal sa nečujne Marián Černý, naznačiac to aj gestikuláciou a vo chvíli, keď Hrabko prekryl dlaňou slúchadlo a pokrčil ramenami, ozvalo sa v ňom.

– ... ja... ja som... – pridusený ženský hlas sa však odmlčal. Hrabko priam hypnotizoval slúchadlo.

– Pani, neprestávajúte hovoriť. No tak, ozvite sa. Potrebujete pomoc, – skôr skonštatoval, ako sa spýtal starší poručík. – Kto ste? Vaše meno, prosím.

V slúchadle sa znovu zastavil čas. Hrabko nervózne vzhliadol na svojho mladšieho kolegu. Až teraz si uvedomil, že slúchadlo sa mu šmýka v dlani. Utriel si pot o nohavice a prehodil si slúchadlo do druhej ruky. Marián Černý mu rukou naznačil, aby netlačil na pílu. Hrabko ten výraz neznášal, no musel uznať, že jeho mladší kolega vie, čo nelen ukazuje, ale si aj myslí. Nesmie ženu na druhom konci aparátu vystrašiť. A nemôže na ňu ani naliehať. Je však zrejmé, že im chce povedať niečo dôležité. Len jej chýba guráž. Marián Černý si sadol na okraj stola a pohľad stále upieral na kolegu. Keď sa ten prikročil, vtiahol hlavu medzi plecía a sústredene

pozeral pred seba, pochopil, že žena na druhom konci prehovorila a že sa čosi deje. Čosi naozaj vážne.

– Volám sa Alena Kvetanová... Salivarova... 7, – vyfučala žena nečujne. Hrabko jej chcel položiť otázku, no kým otvoril ústa, žena celkom zreteľne, no stále tichým hlasom, po tom, ako zopakovala svoje meno, doložila, – ... volám sa Alena Kvetanová a zabila som svojho muža.

Hrabko nadvihol obrvy. Zahniesdil sa na stoličke. Tentoraz sa nechystal položiť ďalšiu otázku. Vedel už, že žena sama povie viac. Ak by to tak nebolo, zasiahol by. Ale teraz je dôležité nevystrašiť ju. Kým otáľala, Hrabko zapol hlasný odposluch. Že mu to nenapadlo skôr, to ani jeden z mužov v tej chvíli neriešil. Zatiaľ nebolo o čom, pomyslel si Hrabko a sústredene pozeral na muža stojaceho vedľa neho, ktorý podupával nohami v nových topánkach. Až teraz si všimol, že ľavá topánka je o odtieň bledšia.